

НАУЧНО БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
суббота.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПЗАСИЛЕЗЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Интелигенция, православие, църква.

1.

Мировгледъ на интелигенцията.

2.

Резюме отъ първа статия. Натурфилософията е мировгледъ на съвременната интелигенция. Опитътъ, експериментътъ и хипотезата сж инструменти, чрезъ които натурфилософията създава мировгледъ отъ научни данни. Но тия фактори не носятъ съ себе си гаранция за истиностъ на свидетелствата, които тѣ доставятъ. Опитътъ или (за да не влизаме въ Кантовска областъ) опититѣ, които ни доставятъ сведение за свѣта, сж изградени на съгивнитѣ възприятия. Девеи десети отъ сведенията, идещи отъ външния свѣтъ, ни се доставятъ чрезъ зрението. А споредъ науката, всички зрителини възприятия сж погрѣшни. Ние се намираме въ омагьосанъ кръгъ: **върваме** въ научния мировгледъ, понеже е експерименталенъ, и приемаме експеримента, защото е приетъ отъ научния мировгледъ. Експериментътъ самъ по себе си може да заслужава вѣра. Но не е натурфилософията, която обосновава (и то научно) науката.

Нека сега погледнемъ на ценностите, които човѣкътъ **наикналъ** да поставя по-високо отъ всичко по лицето на **яката—розумъ и нравствено** **ство**—отъ гледна точка на натурализма. До като обикновениятъ човѣкъ считаше разумъ като най-високъ даръ за човѣка, вънецътъ на творение—споредъ натурализмътъ ние не можемъ да допустимъ следното пояснение за произхода на разумъ. — Природата не е интересована въ създаване на инструментъ за научни философски изследвания, както фактически днесъ се **ва разумътъ**. Напротивъ, **еже подобни занятия спъватъ правилния ходъ на биологичнитѣ процеси и не създаватъ шансове въ борбата за съхранение, прѣкъ интересъ въ природата е да премахне **антъ** на подобни занятия.** **нава задача на природата е създава шансове въ борбата за самосъхранение отъ рона инстинктъ, усѣщане, жение, воля и др., следователъ природата създава **приспоение**, а не знание.** Нашитѣ ства сж се развивали не съ **ъ за изследвания.** Ние знае, че пещерната риба атроа зрението си, което й е **ужно.** Ние знаемъ, че **доното** животно се лишава силнитѣ инстинкти, които **притежавало,** щомъ грие на човѣка му създаватъ условия за съществуване. **добре,** кой е произходътъ на **разума?** Споредъ натурама, разумътъ е игралъ **на** роля въ борбата за съхранение. Той е служилъ на **послелечето.** И наистина, **инстинктътъ,** който въ всѣко **ошение** е по-полезенъ отъ **ма,** който работи равно, **по-малко** търкане, съ **по-ма** точностъ и правилностъ **еспособенъ** къмъ **приспоение.** Въ тѣзи тѣсни **гра** разумътъ е твърде **поле** за запазване индивида и **Вънъ** отъ тѣхъ, обаче, **е дори** вреденъ. Ако ние **е се** опитали да **влагаме** **ески** **разумъ** при управлене **о на** нѣкой най-простъ **ор** **на** човѣшкото тѣло (кле **и,** бихме извършили много **алко** отъ колкото инстинк **а** много повече време. **Жи** **тъ** **ни** **би** **се** **разбилъ** **на** **оли,** които бихме извър-

швали **разумно,** но сигурно **вредно** за самосъхранението и **т. н.**

Но даже и въ тия граници, въ които разумътъ подпомага функциитѣ на живота, той има строго опредѣлена роля — да създаде привички. Създаването на привичкитѣ уяснява чисто отвлечената дейностъ на разума, който е вече освободенъ отъ дребнитѣ нужди на обикновеното тѣлесно съществуване, следователно, образуването на привичкитѣ е необходимо условие за умствено развитие.

Сжщитѣ, обаче, привички трѣбва да образуватъ и първа стѣпка къмъ унищожение на волята, вниманието и логическия разумъ. Тия способности ще бждатъ замѣствани съ все повече увеличаващитѣ се наследствени привички и инстинкти. Тѣ ще изпълняватъ за въ бждеще ония функции на приспособление, които сега се извършватъ индикъ отъ разума.

Спенсеръ, напирѣтътъ рдди, че иде време, когато човѣкъ ще се нагласи **така** спрѣмо природата, че навѣкъже ще господствува виша справедливостъ. Съвестта ще стане безполезна. Пжтътъ „на най-слабата съпротива“ ще бжде и пжтъ на добродетелта, и не „широкия“, а „тѣсния“ пжтъ ще води къмъ „гибель“. Тѣзи прекрасни следствия произтичатъ отъ неговото учение за еволюция и нравственостъ. Но нашата радостъ предъ такава перспектива трѣбва да се омрачи отъ следното размишление. Причинитѣ, които ще направятъ излишна съвестта предъ създаване на дадени инстинкти и привички, ще ни освободятъ и отъ нуждата да **извършваме умствени усилия.** И въ момента, когато ние станемъ съвършено добродетелни, ние ще бждемъ и съвършено глупави!!

И тѣй, споредъ натурализма разумътъ е **продуктъ** на **неразумна** **природа,** възникналъ само за поощрение на дадени жизнени функции и случайно достигналъ до развитие, което му позволява да обяснява вселената и да си поставя въпроси, които не е въ състояние да разреши. „Нѣкога“ считаме, че разумътъ е основа на всички съществуващи. „Днесъ“

той е сръдство между другитѣ сръдства (и то въ никой случай не най-важно) за подържане органическия животъ, — сръдство временно и незначително по своитѣ следствия.

Наистина подобна природа заслужава нашето презрение, ако сами ние не раздѣляме нейното унижение Паскаль нѣйде да пише, че човѣкъ колкото и да е нищоженъ, стои по-горе отъ слѣпитѣ природни сили, понеже съзнава себе си. Признавамъ, че въ натурфилософията нѣма мѣсто за подобна гордостъ отъ страна на човѣка. Ако имаме Разумень Творецъ, Комуто ние отчасти да приличаме, то ние бихме могли да си представяме, че стоимъ по-горе отъ природата. Но ако ние сме създадени на природата, която и ще ни унищожи?..

* * *

Не по добра участъ изпитва и нравствеността подъ лжчитѣ на натурфилософското слънце.

Безспорно е, че не е действителенъ оня нравственъ кодексъ, който не внушава къмъ себе си почитъ. А уважението къмъ даденъ мораленъ кодексъ спада въ зависимостъ отъ произхода му. Какъвъ е произхода на всѣки моралъ споредъ натурализма? Наредъ съ желание и отвращение, удоволствие и страдание, разумъ и инстинктъ нравствеността е изникнала, за да подкрепи дадени жизнени процеси. И въ натурфилософския мировгледъ нѣма основания да считаме една отъ тия способности у човѣка по-святата отъ коя да е друга. Наистина, природата е облѣкла алтруистичнитѣ чувства въ ореолъ на светостъ. Но това тя прави, понеже е заинтересована въ развитието имъ, нужно за продължение на рода, и не всѣкога изгодна за индивида. А това става, понеже човѣкъ се ражда съ богатъ запасъ егоистични привички и инстинкти, а често елишенъ отъ алтруистични такива, необходими за семейство, племе, народъ, общество. И ето, природата, равнодушна къмъ нашето лично щастие или нещастие, но заинтересована за запазване на рода, се грижи да ни внуши безкористна добродетелъ, като я облича съ специфиченъ блѣсъкъ. Ако сега можемъ да си представимъ, че хронологическия редъ на еволюционнитѣ процеси е билъ обратенъ, т. е., че самоотверженостъ и героизмъ сж били чувства нужни въ една по-ранна стадия на развитие на човѣчеството и сж по-силно вкоренени въ човѣшката природа, а жестокостта, скжперничество, лакомството, сластолюбие — сж били нужни въ по-късна стадия на развитие, **то безсъмнено тия възвишени чувства, съ които се обличатъ човѣшкитѣ способности отъ първата категория, изцѣло щѣха да бждатъ свързани съ способноститѣ отъ втората категория.** И тогава моралиститѣ щѣха да ни съветватъ отъ

амвонитѣ да се въздържаме отъ голѣма жертвователностъ, тѣй както днесъ ни подканятъ къмъ нея. Въпрѣки теорията, много образовани хора питаятъ тия чувства, които отъ детинство имъ сж внушени отъ любими лица. Но, ако, следъ като тѣ сж свикнали да се прекланятъ предъ заповѣдитѣ на съвестта и величието на дълга, имъ се внуши, че това сж образци отъ сложни природни комбинации, нужни за подържане на родъ и племе, образувани по силата на естествения подборъ, много отъ нравственитѣ уроци ще изчезнатъ отъ съзнанието и противоречието между нравствено чувство и натурфилософия ще стане твърде мжчително за оня, който би настоявалъ да свърже въ хармония горнитѣ обяснения на биологията и високитѣ наредби на етиката. Ако ние винаги можеме да съгласуваме дѣлата си съ теоретическитѣ принципи — философитѣ отдавна биха изчезнали. При все това, противоречие между това, което разумътъ счита истинно, и онова, което чувството признава благородно, съществува. И това противоречие ни принуждава да приемемъ, че вѣра като натурфилософската, която дава такива резултати, „не подхожда за таква хора като насъ, живущи въ вселена, като нашата“.

Продължава.

Религия въ училището.

Празникъ на христианизирането. Проповѣдницитѣ на Евангелието сж пуснати въ училищната ограда. Какво голѣмо събитие за черквата, какво тържество за вѣрата! Нѣкога духовници учеха децата на българитѣ да четатъ и пишатъ. Дойде свободата. Смѣтна се че сме останали назадъ и трѣбва да бѣгаме, за да стигнемъ Европа. Изтикахме и духовенството и Евангелие отъ училището. И разплдохме цѣли дълги поколения безбожници. На 1908 г. Негово Величество Царьтъ—баща отива за тържествата въ В. Търново. Царьтъ вървѣлъ пеша изъ градскитѣ улици. Предъ Мжжката гимназия стоятъ ученици и учители. Царьтъ билъ посрещнатъ не съ ура, не съ поклонъ и гола глава, а съ шушукане, съ обръщане грѣбъ. Царьтъ познавалъ директора и му казалъ:

— „Помнете, че подготвяте не доблестни граждани и любящи родината си чедъ, а анархисти, които ще хвърлятъ България въ кръвъ и пожаръ“ Царскитѣ слова се сбжднаха. Ще се опомнимъ ли? Дошло ли е време да поемемъ друга пжтека? Изглежда, че е дошло. Радостта, съ която ни посрещнаха въ училищата, жадния интересъ, съ който сегѣтаха думитѣ на Евангелието което проповѣдвахме тамъ, ни даватъ голѣма вѣра, че младежъта не е изгубена за Бога

Трайко Симеоновъ.

ЕСЕНЫ

Глѣхнатъ вредъ полята,
Хълмове, горички.
Нѣма ги да пѣятъ
Веселитѣ птички.

Къмъ предѣли южни
Нѣкъде далече,
Задъ морето бѣло
Отлетяха вече.

Капятъ и листата
Отъ унили клонови,
Златношита Есень
Златни сълзи рони.

и за България. Дайте ни по-голъма възможностъ да проникнемъ не само въ училището, но и въ сръдцата на ученицитѣ! Позволете ни да всадимъ въ тия сръдца нашия мировгледъ, мировгледътъ на Христѣ! Развържете ржцетѣ ни да научимъ децата, че Богъ, който ни е създалъ, е любовъ и иска отъ насъ само любовъ! Допустнете ни да ги научимъ че Богъ е правда, и че тая правда, за която копнѣе всѣка възторжена младежка душа, съществува! Тя може да е потжпкана, гонена, преследвана. Тѣкмо това показва, че тя е жива и вѣчна. Защото инѣкъ нѣмаше да има що да се гони и преследва.

Дайте ни поне единъ часъ седмично да се занимаваме съ децата на България и тогава ни осждете, че не сме изпълнили дълга си, че не сме създали преданни, трудолюбиви, правдиви, честни граждани, възторжени поклонници на България, вѣрни чада Божи. Дайте ни да научимъ утрешнитѣ българи, че България е най-сладката страна на земята и че Богъ нѣма да я остави вѣчно въ изпитание, страдания и тегла!

Ел.

Още за енорията.

Въ миналия брой на вестника помѣстихме статийка за инициативата, подета въ Варна съ която се цели цѣлата благотворителна и просвѣтна дейностъ, която просвѣтени и енергични свещеници въ България подемахъ, да се съсрѣдоточва и да излиза отъ църквата, енорията и църковното настоятелство. Засѣнатъ отъ истината, която безспорно е на страната на нашата теза, Икономъ Г. Стойковъ пише статия въ „Ц. В.“, за да докаже, колко голѣма полза били принесли братствата за съживяване на енорията Съ удоволствие четохъ статията на заслужилия въ това направление Икономъ Стайковъ. Признавамъ и се поклонявамъ предъ голѣмата дейностъ, която тоя старъ борецъ развиваше въ Чирпанъ. Но и отъ неговата статия излиза сжщото, каквото и отъ моята. Появили се въ Чирпанъ протестанти. Поповетѣ били лениви, порочни, опартизанени. Протестантитѣ намѣрили село безъ кучета. Появилъ се о. Георги. По-

дълъ борба. Въ салонъ ли, въ черква ли, въ кръчмата ли, по мегдани ли, въ читалище ли, въ дружество ли—не е важно. Важното е, че о. Георги намърилъ съблазненитъ отъ протестантитъ и ги обърналъ по правия път. Направилъ е това като свещеник, подчиненъ на Митрополита и Синода, на правилъ го е като служител на черквата. Сега, защо му е тръбвало да отиде една частъ отъ жителитъ на Чирпанъ въ дружество, това не е ясно. Казвамъ—една частъ, защото, ако бѣше записалъ всички, поимениятъ списъкъ на дружеството и тоя на енорийитъ щѣха да се покриватъ, и съвсемъ вече нѣмаше да е ясно защо всички енорияши отъ Чирпанъ да се преименуватъ членове на християнско дружество. Разбира се, че не е по-ясна работата и тогава, когато половината жители на Чирпанъ, кръстени, миропомазани, вѣнчавани, членове на черквата, фигуриращи въ енорийския списъкъ, изпълняващи задълженията си като енорияши, — фигуриратъ и въ другъ списъкъ—на дружество, което има сѣщитъ задачи, като черквата —, а *другата половина* стои вънъ отъ тоя списъкъ.

Свещ. Енчо п. Иордановъ.

Сахара житница за Европа.

Единъ грандиозенъ проектъ, който по своята смѣлостъ съперничи съ постройката на Суезкия каналъ, се разглежда и обмисля отъ французкото правителство. Героятъ на този планъ е американецъ Д. Браманъ отъ Бостонъ, виновникътъ за голѣмитъ иригационни работи въ Калифорния, извършени въ края на миналия вѣкъ. Плана на Браманъ е да направи около 15 хиляди квад. километра отъ Сахарската пустиня едно плодородно поле, чрезъ изкопаване голѣми канали, които да се пълнятъ съ водитъ на Средиземно море и чрезъ постройка на бентове, които да задържатъ водитъ на рѣкитъ, що текатъ на югъ отъ Атласкитъ планини. Сахара пустиня по този начинъ следъ 2,000 години отново ще бѣде житница за Европа, мѣсто кждето ще растатъ култури отъ всѣкъ видъ, овчари пакъ ще пасатъ стадата си, орачи ще порятъ пѣсчливата почва, сѣячи ще сѣятъ златни зърна и овошаритъ ще иматъ доволно мѣсто за своитъ плодни дръвчета, прелѣстни цвѣта ще прѣскаатъ благоуханния си ароматъ изъ необятнитъ сахарски поля. И довчерашната сива, намръщена, палеща и безплодна, Сахара ще се наводни съ нови предприемчиви, трудолюбиви хора. Тѣ ще живѣятъ въ изобилие и благоденствие. Всичко това е проектъ. Сега ние го приемаме като романъ като мечта, но кой знае! Свѣта толкова бърже крачи напредъ, че не е чудно да бждемъ свидетели на това ново чудо.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

Единъ немски вестникъ съобщава, че въ едно градче до голѣмия фабриченъ гр. Есенъ въ Германия въ училището трѣбвало да се заучи отъ ученицитъ националната немска пѣсенъ „Дойчландъ, Дойчландъ“, както било въ Германия редъ. Учители тѣ, обаче, не наредили да се заучи пѣсенъта отъ ученицитъ. За тази тѣхна немарливостъ гл. учител билъ уволненъ за винаги, пом. учителъ (както въ Германия въ първоначалнитъ у-ща има) билъ премѣстенъ

въ далеченъ градъ, а на стажанта било отнето за винаги правото да кандидатствува. Това въ социалистическа Германия. Учителъ отъ Шуменъ ни казва, че Окр. инспекторъ тукъ наредилъ да научатъ децата изъ окръга една невинна религиозно-патриотична пѣсничка — молитва Нѣмало никаква надежда, обаче, тази пѣсничка да се заучи отъ децата. Такъвъ опитъ въ България, гдето не управляватъ социалисти, както въ Германия, се смѣта за назадначество и му се прави пасивна съпротива. Не сж нуждни коментари.

Въ Плѣвския в. *Новини* се води около новооткрития протестантски „Селски народенъ университетъ“ въ с. Пордимъ интересна полемика. Кметътъ на това село, като всѣки захласнатъ въ чужденцитъ българинъ, написалъ купъ вѣнчехваления на протестантитъ и специално за Директора Д-ръ Хаскелъ. Прот. К. Цековъ отъ Плѣвненъ въ дълга статия объясни, че протестантитъ не отварятъ въ бедна България училища заради чернитъ ни очи, само отъ „любовъ къмъ българския народъ“, а за да ни правятъ протестанти или съчувственици на свободията въ вѣрата. Излезе самъ Д-ръ Хаскелъ да обясни, че той безкрайно много обичалъ Бога и България, затова дошелъ да помогне на бедна България. Свещеникътъ събщи, че любовта на г. Хаскелъ къмъ България му струва 65 хиляди месечна заплата, нему и на семейството му. Освенъ това той добавя:

„Несъмъ опроверганъ. Въ бр. 75 на „Държ. вестникъ“ отъ 4. VII т. г. е публикуванъ закона, съ който се отпуска земя за Земл. у-ще. Въ него ясно е казано, че тази земя се отпуска на Америк. дирекция на комисаритъ за чуждестранни мисии азъ лицето на пълномощника й Д-ръ Ед. Балъ Хаскелъ, *евангелски мисионеръ* (к. а.), живущъ въ България, безплатно, за вѣчно ползуване“.

Поне да престанатъ тия протестанти и чужденци да ни увѣряватъ, че само отъ *любовъ* сж дошли да ни просвѣщаватъ! А нашата държавна властъ? Отъ българската църква отнема монастирскитъ имоти, а дава такива на чуждитъ мисии! Разумъ, логика и държавна политика!

Свещ. Ат. Миневъ отъ с. Злокученъ, Шуменско, ни пише, че празникътъ на Християнизиранието се отпразднувалъ тамъ по хубаво отъ всѣка година. Свещ-тъ сутринъта говорилъ въ църква, като посочилъ за идеалъ на всички нашия Спасителъ Христа. Следъ отпустъ се дала въ Читалището *Духовна забава* отъ ученицитъ. Покрай хубавитъ пѣсни и декламации учителката г-ца Вѣра Балканска казала хубава речъ за Христа и Неговото учение. Всички останали доволни отъ забавата, а думитъ на учителката останали запечатени въ душитъ имъ.

Ето една учителка, която е избрала най-добрия пътъ за служебна и извънслужебна работа. И ние я поздравяваме. Тя е възпитаница на Уч. Хр. дружество „Св. Царъ Борисъ“ въ Шуменъ.

Д. Б. Който отъ читателитъ ни разполага съ нѣкоя детска пиеса или оперета, подходяща за празника *Рождество Христово*, нека я изпрати на Свещ. А. Миневъ.

Отъ „Ц. В.“ взелъ примѣръ и Негово Всеблагоевѣйство отецъ Протоиерей, редактора

на „П. Д.“, г-нъ Петъръ Тулешковъ. Отъ неговитъ „въпроси и отговори“ личи, че никой не му е задавалъ въпроси освенъ неговиятъ компаньонъ и съратикъ Ханджиевъ. Сега до като стоятъ празни (въ очакване на банковъ операции) тѣ си задаватъ взаимно въпроси и си отговарятъ помежду си. . . — Митрополитъ Павелъ влиза ли въ „Богъ и България“? — Не. — Митрополитъ Неофитъ пише ли въ „Будителъ“? — Не. Би трѣбвало и ние да седнемъ и да си задаваме въ „Будителъ“ въпроси. — Тулешковъ ще стане ли касиеръ на „Църковна Банка“? — Не. — Братъ му-полковникътъ — и Дочо Узуновъ ще го подкрепятъ ли въ дѣлото на отмъщението срещу варненскитъ таласми? — Не. — Ще се открие ли идущата година почивна станция въ Месемврия? — Не.

Отецъ Тулешковъ е застѣпилъ вече материя достойна за перата на братъ Гримъ. Очаква се първи томъ отъ сборника „Приказки за деца и юноши“ . . .

Нека студентътъ, който ни е пратилъ за печатъ Отвореното писмо до Бог. фак-тъ, си събщи въ редакцията името. Може да бѣде напълно сигуренъ, че то ще се запази въ тайна. Безъ това не можемъ даде гласностъ на писмото.

Въ бр. 42. на *II. Дѣло* Прот. Тулешковъ дава мнение какъ да се избира Секретарията на свещ. сѣюзъ. Това не е негово мнение. То е обмислено и се лансира, за да залѣже опозицията и да могатъ Тулешковъ, Ханджиевъ и сие да си запазятъ пакъ топлиятъ мѣста. „Да не става кавга и на васъ ще дадемъ по едно мѣсто въ секретарията,“ казва Тулешковъ на опозиционеритъ съ предложението си всѣка епархия да има свой членъ въ секретарията. „Ще получите и вие по нѣколко хиляди лева пжтни и дневни. Защо да става разцепление? Поповетъ плащатъ. Съ нѣколко хиляди лв. бюджета нѣма да се претовари Само миръ да има . . .“ Тѣй пѣе о. Т-въ

Той вижда, че атакитъ сж срещу него, че позицитъ му сж отслабнали и гледа отда-лечъ да нагласи тѣй, че, като получатъ свещеницитъ по единъ мандатъ за всѣка епархия, да си остане той незасегнатъ.

На тази негова уловка не трѣбва никой да се лови. Трѣбва да се изобличи. Нека направимъ сѣка колко струва едно заседание на сегашния секретариятъ, за да се види колко ще струва той по проекта на Тел-ва съ 11 души. Едно заседание на сегашния секретариятъ струва близо 10,000 лева. Ако 11 души дойдатъ на заседание, отъ които само единъ нѣма да получи пжтни (софийскитъ) тогава ще имаме на заседание най-малко 20,000 лева. За два пжти ще се похарчатъ 40,000 лева. И на годишния конгресъ ще присъствуватъ, като управ. дѣло, на сѣюзни разноски — още 20-30 хиляди лева. Ето че бюджета ще се увеличи не съ 2-3,000 хиляди лева, а съ 60-70 хиляди. Но понеже ще се даде и на опозицията да хапне, нѣма да има кой да протестира въ конгреса и работата ще си върви мирно и тихо. Не, не! Въ сѣюза има гнило, което трѣбва да се изрѣже и изхвърли. Сѣюзътъ не е приютъ да охранява хора, които сж готови съ дявола ортаци да станатъ, но кокала да не пустнатъ.

Домакинство При Щаба на 4-й П. Полкъ — Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 892

Домакинството при Щаба на 4-й пех. полкъ обявява на интересующитъ се, че на 27 Декемврий 1929 година, отъ 9 до 10 часа въ Шуменското Окр. Данъчно управление ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие, за да тавката на 1,500 кгр. жѣлтъ юфтъ на приблизителна стойностъ 300,000 лв. по приложения образецъ и описанията отъ Министерството на Войната отъ 6 Май 1928 година.

Залогъ за правоучастие въ спазаряването се иска отъ приблизителната стойностъ въ банковъ удостоверени.

Допуща се оферирането на цѣлото количество или отдѣлно по 500 кгр.

Желающитъ да взематъ участие въ спазаряването се съобразятъ съ закона за Б. О. и Предприятията.

Поемнитъ условия, образца и описанието могатъ се видятъ всѣки присѣственъ день въ Домакинството на Щаба на 4-й пех. полкъ, а въ деня на спазаряването Шум. Окръжно Данъчно Управление.

гр. Шуменъ 13 Декемврий 1929 година.

Отъ Домакинството

Въ последния брой на *П. Дѣло* о. Тулешковъ, изплашенъ за своето мѣсто, е написалъ срещу *Н. Будителъ* въ своя защита 4 колони закани и измислици. Много сме му благодарни дето се е погрижилъ да ни поразвесели. Нека има предъ видъ, обаче, че престанаха свещеницитъ да му върватъ. Той говори ужъ сериозно, но хората се смѣятъ. Кой би повѣрвалъ на лъжата му, че ние, свещеницитъ отъ Варненската епархия, сме противъ сѣюзъ, само защото постоянно повтаряме: *Вънъ отъ секретарията Ханджиевъ и Тулешковъ!*

П. Дошо никога не се е оправдавалъ предъ Проф. Хр. Димитровъ, че пише, защото Димитровъ (по-голѣми) искали отъ него да пише. Нито тия, „по-голѣми“, сж така глупави, както ги смѣта Т-въ, нито Хр. Димитровъ е така подѣлъ, та, ако е чулъ едно, да съобщава на Тулешкова друго. Майсторътъ е другъ — Въртел-ко.

П. Дошо никога не е билъ съработникъ съ Тулешкова нито съ Кожухарова. Следъ помирението му съ о. К-ва ще се радва, ако останатъ за въ бждеще добри другари и съработници. Съ Ханджиевъ е работилъ две години, докато се погнуси отъ фалша и лъжата, които изцѣло могатъ да погълнатъ една душа. Сега е благодаренъ, че може да каже: Благодаря Богу, че се отървахъ на време отъ едно пагубно приятелство! За съжаление е, обаче, другъ събратъ който се освободи отъ лошия човѣкъ едва на 16 година съ тежки вреди за себе си и своя домъ. О. Тулешковъ, п. Дошо си знае работата. Ти му мисли. Съ лъжи и извѣртания на глава не се излиза.

Въ „Църковенъ вестникъ“ има отдѣлъ „Въпроси и отговори“. До колкото знаемъ, отговоритъ на зададенитъ, обикновено отъ свещеници, въпроси, се даватъ отъ единъ редакторъ на „Църковенъ вестникъ“. Какъвъ е смисъла на този отдѣлъ, не може лесно да се разбере. Въ едно околийско събрание се изработиха нѣколко „въпроса“, които бѣха изпратени въ „Църк. В.“ съ молба да имъ се даде единъ „официаленъ“ (ако може да се рече тѣй) отговоръ, единъ отговоръ, който съ своя авторитетъ и общозадължителностъ да допринесе нѣщо за *премахване различията въ църковно богослужебнитъ практики* въ България. „Ц. В.“ отговори, че „отговоритъ“ давала редакцията. Дава ги, види се, да се намира на работа и да прави „Ц. В.“ още по-безинтересенъ и скученъ.

„Отъ гр. Нови-Пазаръ Г-нъ Юрдановъ ни пише:

Дали днешното „Охридъ“ „блажено“ време наложи методи въ възпитанието на тето, незнаемъ. Дали „отъ ре“ се налагатъ тия „новотоди“ въ училищата е съобщително.

Срещу ученическитъ въ другитъ градове, то ги има, се надава общъ повикъ: Не оправдавай назначението си! Съблазнявай ученицитъ наравно съ всички други кинематографи! Всѣко обвинение се отправя срещу ученика, дето мислимъ, все контролъ. Но какво да кажемъ за градове, като нашия, нѣма ученическо кино? Който вижда възрастниятъ, гледа и ученикътъ.

Често времето не позволява децата да се водятъ на кино. Кой пита? Отъ началото учебната година въ новия градъ всички ученици заедно съ тия отъ I и II отдѣленъ водиха повече отъ 3-4 пъти на кино и то въ джипкаль. Понѣкога вечеръ държаха така късно, щото, дителитъ трѣбваше да чака предъ киното, за да прибере децата си.

Пита се: Каква полза има едно 7—8 год. дете да гледа калъ и мръзне подъ коминъ като войникъ, за да игра кино.

Въ църквата, дето водятъ на уч-тъ е задължително, то отъ едно отдѣление сѣвждатъ 7—8 деца. Така съ киното? Ще ни възража: За беднитъ не е задължително. Да, но кой баша или ка ще издържи на съвѣда на детето си—другарчетата отиватъ на кино—нима тамъ да иде? . . . Не е ли Писма да се взематъ мѣрки срещу това безразборно воденъ говдецата по кината? . . .

Молимъ Н. Впр. Св. В. Митрополитъ г. Неофитъ да каже на о. Тулешковъ, че изпратилъ своята бр. „Може ли свѣтътъ безъ свѣста“ въ редакцията на *Будителъ*, че ред-та е попитала да направи нѣкоя извѣстъ отъ брошурата, за кое Впр. е далъ съгласието писмо. Едно ново доказателство, че Тул-ко е Въртел-ко, то задава въпроси и отговори. Дѣло и самъ си отговаря.

ХРОНИК

По случай патроненъ добъ празникъ Девич. Педа мѣлице ще даде Концертиза благотворителна целъ на „П. м. срѣда вечеръта. Показъш отзивчивото гражданство въ посети концерта.

Отъ Дирекцията